

Rijn is niet zoo heel groot en het meisje zal er, in haar mannepak, wel verdacht hebben uitgezien, al had ze zich dan ook het haar kort laten knippen.

De heer Van Dijk, bang dat zijn in stilte beminde wat akeligs overkomen zal, reist haar na! Hij ontmoet haar al in Keulen. Door een toeval, geeft men beide „heeren” één slaapkamer. Zij spelen de ik-ken-je-niet-komedie voor elkander tot de morgen aanbreekt. Dat is altijd een kwaad oogenblik voor menschen in kritieke omstandigheden. Van Dijk wil Mathilde gerust stellen, komt wat dicht bij haar bed en... ze haalt een boegineesch wapen onder haar kussen vandaan en geeft er hem zóó'n por mee dat hij voor dood op den grond valt. Dan maakt Mathilde dat zij weg komt.

Natuurlijk bewaart de edele Van Dijk trouw het geheim, natuurlijk wordt hij beter en even natuurlijk „krijgen ze mekaar” aan 't eind van deel twee.

Een paar aardige tooneeltjes benevens enkele wel grappige typen komen in dezen roman voor, doch — naar ik reeds opmerkte — ook zeer veel wat weinig ter zake doet en heelemaal niet onderhoudend is. De stijl is vlot, maar vluchtig.

Wij moeten nu maar hopen dat Brandt van Doorne ons weldra een ander boek zal geven en dat het zóó goed zal zijn, dat we ons moeilijk kunnen voorstellen hoe de schrijver dáárvan ons een *Mathilde* heeft kunnen en willen geven.

* * *

Confetti door Anna Koubert. (Tine van Berken) Amsterdam 1898.

Uitgave van H. J. W. Becht.

Anna Koubert kent de grenzen van haar talent en zij bezit de zeer groote, de zeldzame verdienste die nooit te overschrijden. Zij woekert met haar gaven. Zij doet, wat zij onderneemt, met prijszwaardige nauwgezetheid en met een liefde, die bij den lezer sympathie wekt.

Door verscheidene schrijvers en schrijfsters vooral worden maar kleine schetsjes gemaakt bij wijze van stijloefeningen. Ze doen dan maar iemand na en meenen recht te hebben op onze belangstelling wanneer zij eenige mooie onderwerpen, ontleend aan anderen, hebben verknoeid. Verder dan tot het leveren van een inleiding komen zij niet. Er is niets van het gegeven gemaakt en we moeten den wil maar voor de daad nemen.

Anna Koubert, daarentegen, vindt zelf de meeste motieven en er is er geen enkel, waarvan zij niet wat te maken weet. Natuurlijk, is zij niet altijd even gelukkig; maar zij heeft een eigenaardig talent, dat zeer sympathiek is.

Welk een echt hollandsch vrouwtje is de schrijfster! Wat heeft zij veel aanrakingspunten met haar publiek! Over de meeste vraagstukken van het praktische leven denkt zij als duizenden en duizenden. Maar zij uit haar heel gewone meening op een wijze, die alles behalve gewoon is. Met zeldzame helderheid zet zij een toestand uiteen; in prettig korte bewoordingen brengt zij ons dadelijk tot het hart der quaestie; haar humor is nooit gezocht, nooit banaal, ofschoon nimmer schitterend. Zij geeft kleine kunst; doch zij geeft kunst. Verheven is Anna Koubert nooit; doch zij doet dan ook niet aan rhetorika, die verheven wil zijn, maar niet in de hoogte kan komen. Haar gevoel gaat niet diep; maar zij schuwt gevoelerigheid en, waar zij treft met een enkel pakkend trekje, is zij prettig natuurlijk.

Bundeltjes als dit zijn te zeldzaam om er niet al het goede van te zeggen, wat er in te prijzen valt. Ver staat dit boven het mooi gedoe van lieden, die met alle geweld meer willen schijnen dan ze zijn. ' Is oprechte, volstrekt eerlijke kunst.

Misschien is er wat droogs in haar stijl. Zoo ja, dan moet dit erger schijnen dan het is, omdat Anna Koubert er zich op toelegt zoo kort en zoo precies mogelijk